

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Filipem Skřivanem ve věci

žalobce: **A. P.**, nar. X., státní příslušnost X.
pobytem X.

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 6. 2021, č. j. OAM-354/ZA-ZA11-D07-2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodl, že žádost žalobce o mezinárodní ochranu je nepřipustná dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), řízení o žádosti zastavil dle § 25 písm. i) zákona o azylu a určil, že příslušným

státem k projednání žádosti je podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 („nařízení Dublin III“) Polská republika.

II. Obsah žaloby

2. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce včasnou žalobu. Namítá, že žalovaný nedostatečně posoudil možnost předání žalobce do Polska s ohledem na čl. 3 odst. 2 ve spojení s čl. 17 nařízení Dublin III. Žalovaný v napadeném rozhodnutí pouze zcela obecně konstatuje, že neexistuje žádné rozhodnutí na úrovni Evropské unie nebo Evropského soudu pro lidská práva, které by deklarovalo systémové nedostatky v Polsku; UNHCR nevydal žádné stanovisko požadující zdržení transferů do Polska; Polsko je členským státem EU, který ratifikoval a dodržuje mezinárodní lidskoprávní smlouvy, je považováno za bezpečnou zemi, žalobci zde nehrozí nelidské či ponižující zacházení; a o neexistenci obav z polského azylového systému svědčí i to, že zde požádají ročně o mezinárodní ochranu tisíce uprchlíků. Toto formální posouzení neodpovídá požadavkům judikatury Nejvyššího správního soudu, podle níž jsou správní orgány vždy povinny zabývat se tím, zda přemístění žadatele do určeného členského státu není vyloučeno z důvodů existence systémových nedostatků azylového řízení, které nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Jejich závěry musí mít oporu ve zprávách o fungování azylového systému, které jsou součástí spisu.
3. Žalobce odkazuje také na usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 11. 6. 2021, č. j. 62 Az 23/2021 – 20, dle něhož je soudu z úřední činnosti známo, že *„Evropská komise dne 20. 12. 2017 aktivovala postup podle čl. 7 odst. 1 Smlouvy o EU, když předložila Radě návrh na rozhodnutí, jehož cílem je určit, že v Polsku existuje zřejmé nebezpečí závažného porušení zásad právního státu. V rámci aktivovaného procesu proběhlo zatím již třikrát slyšení o právním státu v Polsku před Radou. Na podkladě uvedeného nelze nyní vyloučit, že v Polsku nedochází k systematickým nedostatkům ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III.“*
4. Žalobce uvedl relevantní důvody, pro které se nechce zdržovat v Polsku, těmi se ovšem žalovaný zabýval nedostatečně. Uvedl pouze to, že Polská republika je suverénním státem s fungující sítí nezávislých bezpečnostních institucí, které jsou schopny zajistit bezpečí svých obyvatel. Žalobce se aktivně účastnil demonstrací proti prezidentu Lukašenkovi a je zachycen i na videu, jeho bratranec obdržel v Polsku telefonáty od běloruské policie. V případě žalobce tedy hrozí, že by mohl být v Polsku vystaven nežádoucímu jednání. Žalobce proto navrhuje, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
5. Žalobce taktéž v žalobě požádal o přiznání odkladného účinku.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve svém vyjádření považuje napadené rozhodnutí za zákonné a správné. Vzhledem k tomu, že žalobce do ČR přicestoval na základě polského víza, příslušným státem k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu je Polsko. Žalovaný se také zabýval skutečností, zda v případě Polska existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatele, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Dospěl přitom k závěru, že takové riziko v případě žalobce nehrozí. Žalovaný proto navrhuje, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

7. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Za splnění podmínek § 51 s. ř. s. rozhodl soud bez jednání.
8. Žaloba **není** důvodná.
9. Podle čl. 3 odst. 1 věty druhé nařízení Dublin III *žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III*. Výjimku představuje situace popsaná v čl. 3 odst. 2 větě druhé, dle které *není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát*.
10. Žalobce v žalobě nezpochybňuje, že podle kritérií v kapitole III nařízení Dublin III je k vyřízení žádosti příslušná Polská republika, neboť žalobce nejprve do Polska a poté i do ČR přicestoval na základě polského víza. Domnívá se ovšem, že žalovaný nedostatečně zkoumal důvody nemožnosti přemístění žalobce do Polska dle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III.
11. Úvaha správního orgánu týkající se možnosti přemístění žadatele ve smyslu čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III musí být obsažena v každém rozhodnutí o přemístění žadatele, bez ohledu na to, do jaké země má být žadatel přemístěn. Pokud taková úvaha absentuje, je rozhodnutí správního orgánu nezákonné. Závěry správního orgánu musí mít oporu v relevantních informacích o zemi původu, které jsou součástí správního spisu (žalobcem odkazované rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014 – 27, a ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016 – 44).
12. Otázkou existence systémových nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v Polské republice, které by mohly poukazovat na riziko nelidského či ponižujícího zacházení, se žalovaný v nynější věci zabýval na str. 4 – 5 napadeného rozhodnutí. Hodnotil právní rámec a faktické fungování azylového systému (podání žádosti, řízení, pohovor, zohlednění zranitelných osob, pobytová střediska, zajištění) a soudní přezkum rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany. Dále, jak již žalobce předdeslal v žalobě, žalovaný konstatoval, že neexistuje žádné rozhodnutí či stanovisko na úrovni Evropské unie, Evropského soudu pro lidská práva nebo UNHCR, které by deklarovalo systémové nedostatky v Polsku či požadovalo zdržení transferů do Polska. Polsko dodržuje mezinárodní lidskoprávní smlouvy, je považováno za bezpečnou zemi a požádají zde ročně o mezinárodní ochranu tisíce uprchlíků.
13. Žalovaný ve svých úvahách vycházel z informace OAMP ze dne 10. 8. 2020 „Polsko. Azylový systém: Řízení o mezinárodní ochraně, pobytová střediska, dublinský systém“, které bylo zpracováno s využitím mnoha dalších zdrojů informací o Polsku z let 2018 – 2020, na které se konkrétně odkazuje. Závěry žalovaného korespondují s informacemi o fungování azylového systému v Polsku dle uvedených zdrojů. S podklady rozhodnutí byl žalobce před vydáním rozhodnutí seznámen, nic dalšího doložit nepožadoval a toliko

uvedl, že chápe, že Polsko je bezpečná země, ale psychologicky cítí strach, neboť i do Polska volají pracovníci běloruských bezpečnostních služeb a policie.

14. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 7. 6. 2016, č. j. 8 Azs 18/2016 – 52, evropský azylový systém je „založen na domněnce vzájemné důvěry a na předpokladu, že zacházení s žadateli o azyl v každém členském státě splňuje požadavky Listiny základních práv EU, Ženevské úmluvy i Úmluvy o lidských právech a základních svobodách. Tato domněnka je vyvratitelná, to však neznamená, že jakékoli porušení základního práva členským státem automaticky znemožňuje přemístění žadatele o azyl do tohoto členského státu. Je tomu tak pouze tehdy, je-li třeba se vážně obávat, že dochází systematickým nedostatkům azylového řízení a podmínek příjmu žadatelů v příslušném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení.“
15. Jelikož v otázce azylového řízení mezi členskými státy platí domněnka vzájemné důvěry, pro vyvrácení této domněnky musí žadatel uvést hodnověrná tvrzení o systémových nedostatcích v azylovém řízení, jež by důkladně podepřel relevantními důkazy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2019, č. j. 5 Azs 252/2019 – 41). Obdobně dle rozsudku velkého senátu Soudního dvora Evropské unie ze dne 19. 3. 2019, Jawo, C-163/17, bod [90], „*má-li soud, který rozhoduje o opravném prostředku, jenž byl podán proti rozhodnutí o přemístění, k dispozici důkazy, které předložila dotčená osoba za účelem prokázání existence takového rizika, je tento soud povinen na základě objektivních, spolehlivých, přesných a řádně aktualizovaných údajů a s ohledem na standard ochrany základních práv zaručený unijním právem, posoudit existenci buď systémových či celoplošných nedostatků, anebo nedostatků týkajících se některých skupin osob.*“ K tomu, aby se na systémové nedostatky vztahovala působnost článku 4 Listiny základních práv EU, musí tyto dosahovat obzvláště vysoké míry závažnosti, která závisí na všech skutečnostech případu (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2020, č. j. 1 Azs 192/2020 – 27).
16. Jediný náznak konkrétního tvrzení zpochybňujícího úvahy žalovaného je odkaz žalobce na usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 11. 6. 2021, č. j. 62 Az 23/2021 – 20, které dále odkazuje na skutečnost, že Evropská komise aktivovala vůči Polsku postup podle čl. 7 odst. 1 Smlouvy o EU, neboť předložila Radě návrh na rozhodnutí, jehož cílem je určit, že v Polsku existuje zřejmé nebezpečí závažného porušení zásad právního státu.
17. Ačkoliv je všeobecně známo, že soudní systém v Polské republice byl v důsledku nedávno provedených reforem opakovaně kritizován z důvodu možného ohrožení požadavku na nestrannost rozhodování, nelze z toho dle krajského soudu *a priori* dovozovat nezákonnost jednotlivých řízení o žádostech o udělení mezinárodní ochrany (popř. navazujících řízení o soudním přezkumu v nich vydaných rozhodnutí), popř. nefunkčnost celého azylového systému daného státu. Jinými slovy, dosavadní kroky učiněné ze strany Evropské komise vůči Polsku nelze podle názoru zdejšího soudu bez dalšího používat jako univerzální argument potenciálního zásahu do procesních práv účastníka konkrétního azylového či navazujícího soudního řízení, která navíc nelze navzájem zaměňovat.
18. Otázka důvodů, pro které se žalobce nechce zdržovat v Polsku (tj. strach z běloruských státních orgánů v důsledku existence společné státní hranice) nemá žádný vztah k otázce existence systémových nedostatků ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Teoreticky

by mohl mít význam z hlediska podmínek použití čl. 17 nařízení Dublin III, který žalobce v žalobě taktéž okrajově zmiňuje.

19. Podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III *odchylně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný.*
20. Uvedené ustanovení umožňuje státu posoudit žádost o udělení mezinárodní ochrany, i když k němu není příslušný, pakliže je to nutné k poskytnutí skutečné efektivní ochrany před individuálně identifikovanou újmou. Taková situace nastává např. i tehdy, pokud hrozba újmy trvá i ve státě příslušnému k posouzení žádosti, např. dosah ohrožení života žadatele i na území příslušného státu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016 – 24). Úvahu o tom, zda případně neuplatnit diskreční oprávnění podle výše zmíněného ustanovení, je správní orgán povinen učinit a ve svém rozhodnutí přezkoumatelným způsobem projevit jen tehdy, vyjdou-li v řízení najevo takové okolnosti, z nichž je patrné, že uvedené úvahy je v konkrétním případě třeba (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2016, č. j. 9 Azs 118/2016 – 36).
21. Ve správním řízení žalobce opakovaně vyjádřil strach a obavy z pobytu v Polsku z důvodu společné hranice s Běloruskem a telefonátů ze strany běloruských bezpečnostních složek. Bylo proto na místě, aby se žalovaný k možnosti použití diskrečního oprávnění dle čl. 17 nařízení Dublin III vyjádřil, což ovšem v napadeném rozhodnutí učinil. Uvedl, že žalobce nemá v České republice žádné vazby, v Polské republice pobýval a byl tam i zaměstnán. Vyjma neseriózního jednání zaměstnavatele se tam nesetkal s žádnými problémy. Žalobce sám vnímá Polsko jak bezpečnou zemi. Emocionální postoj žalobce ani blízkost hranice s Běloruskem dle žalovaného nesvědčí o tom, že by přemístění představovalo pro žalobce ohrožení. Polsko je suverénní stát a je schopno zajistit bezpečnost svých obyvatel.
22. Krajský soud považuje takové odůvodnění za dostatečné a ani po věcné stránce žalovaný nepřipustně nevybočil z mezí správního uvážení. Věcné důvody žádosti, tj. zda žalobci hrozí v zemi původu nebezpečí pronásledování či vážná újma, budou hodnoceny ze strany orgánů státu příslušného k posouzení žádosti. Subjektivní strach žalobce z pobytu v Polsku (pokud není podepřen konkrétními objektivními důvody) k použití diskrečního oprávnění dle příslušného článku nařízení Dublin III nepostačuje. Jediným konkrétním zdrojem obav žalobce jsou tvrzené telefonáty ze strany běloruských státních orgánů, ty ale vzhledem k relativní geografické blízkosti nelze vyloučit ani v případě pobytu žalobce v České republice.
23. Krajský soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí možností předání žalobce do Polska s ohledem na čl. 3 odst. 2 a s čl. 17 nařízení Dublin III zabýval dostatečně a jeho úvahy mají oporu v podkladech správního spisu (které žalobce konkrétně nespochybnil). Žalobní námitky proto neshledal důvodnými.

V. Závěr a náklady řízení

24. Krajský soud z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.

25. O návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby soud samostatně nerozhodoval, neboť po učinění nezbytných procesních úkonů rozhodl ve věci; rozhodnutí o odkladném účinku by proto nemělo žádný smysl.
26. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 30. července 2021

Mgr. Filip Skřivan, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. Z.